

ART TIMES MAGAZINE

8 сторінок
3 рубрики
Виходить за натхнення

№ 2
Грудень 2019
(спецвипуск)

Чарівне життя у безкрайній казці

Сьогодні у випуску:

Казка від учениці 8л
класу **Анни Леонової**

Життя сповнене
дивами. Дуже важливо
навчитись їх помічати.
Одне з таких див –
дружба.

Оголошення

Редакція приймає до розгляду
творчі роботи від учнів/-иць, батьків,
вчителів/-ьок (поетичні та прозові
твори, замітки, статті).

Якщо ви бажаєте розмістити своє
творіння в **ART TIMES MAGAZINE** в
одному з наступних випусків,
надсилайте на адресу
pata_bor@ua.fm, обов'язково в Темі
листа вкажіть цей текст: **ART**, ваше
прізвище, ім'я.

Довідка

Казка – це
народно-поетичний
або писемно-
літературний твір
про вигадані події,
осіб, іноді за участю
фантастичних сил.

Вислів дня
Немає нічого
неможливого!

У наступних випусках:

Не пропустіть!

- ✚ Враження від лицейних заходів
- ✚ Сенкани про себе
- ✚ Молодь хвилює

Чарівне життя у безкрайній казці

Авторка: Анна Леонова

Десь далеко-далеко, у загадковій місцині, де не було тоді людської метушні, жила маленька родина: батько, мати й донька.

Сім'я була не дуже багатою, але могла дозволити собі невеличкі радощі завдяки роботі батька – шоколадні цукерки та гарний одяг. Родина жила у скромному будинку й тримала крихітне господарство та городик, через який і харчувалась. За городом доглядала мати, а донька допомагала їй.

Батько, Василь, усім розповідав, що працює на невеличкій фермі трактористом. Та дочка відчувала, що татко щось приховує. Він виглядав міцним, сильним, був працелюбний, відданий, а також дуже уважний і спокійний.

Мати була гарною жінкою, худорлявою, при цьому енергійною й завзятою. Марія Степанівна – учителька математики. Викладала у молодших класах. Раніше працювала ткалею, але через велике навантаження й хвилювання чоловіка вона вимушена була залишити цю роботу. Мирані, їхній доньці, тоді було чотири роки. Мати дуже переживала за свою єдину дитину й вирішила бути ближче до неї. І завдяки гарному знанню математики їй вдалося влаштуватись викладати у місцевій школі.

Минуло декілька років і Мирана пішла до школи. Була відмінницею і здавалась звичайною дівчинкою. Насправді їй при народженні дали інше ім'я, та вдома чомусь називали Мираною, тож і в школі стали звертатися саме так.

Дівчинка успадкувала таємничість батька. І від самого народження Мирани батько й мати помічали, що дитина дуже часто гралася з тваринами та ... розмовляла з ними. Це здавалося батькам дивним і попервах непокоїло їх. Та потім все якось забулося. І ось, коли Мирана пішла до школи, знов почало відбуватися щось надзвичайне.

Якось мама з дочкою разом повертались додому. До Мирани підбігло маленьке красиве кошеня й занявчало. Тоді дівчинка запитала маму, чи можна забрати його додому. Мати спочатку засумнівалась, та згодом дозволила. Прийшовши додому, дівчинка почала піклуватися про кошенятко: вимила його, висушила, погодувала й зробила з коробки ліжечко. А потім, коли мати пішла готувати вечерю для всієї сім'ї, Мирана тихенько запитала у кошеняти:

– Маленький, як тебе звати?

– Так і звати: Малюк, – відповіло кошеня.

– А мене – Мирана. Приємно познайомитись.

– А де твоя мати, сім'я? – поцікавилась дівчинка.

– Я не знаю, – сумно відповів Малюк.

– Коли ти підбіг до мене, я побачила, що ти був дуже наляканим. Щось сталось?

Але Малюк мовчав. Тоді Мирана знову запитала:

– Сталось щось погане, хлопчику?

Через деякий час Малюк усе ж таки розповів. Коли він разом зі своєю сім'єю повертався додому, на них напали школярі й тільки він один вижив.

Тоді дівчинка, щоб підбадьорити Малюка, сказала:

– Не хвилюйся, я стану для тебе сім'єю. Ніколи тебе не покину й не дам нікому образити тебе, тому більше не сумуй. Добре?

Кошеня із здивуванням й сльозами на очах дивилося на дівчинку. А вона тільки усміхалася у відповідь.

Кошеня було білим, проте мало маленьку чорну пляму на голові, яка була схожа на зірку. А очі були дивними: одне блакитне, а інше зелене. На білосніжній мордочці Малюка вони були дуже помітними. На кінчику хвоста також чорніла пляма. Увесь цей образ кошеняти був дуже красивим.

З часом вони все більше і більше дружили, постійно були разом. Навіть до школи Мирану супроводжував Малюк. А щоб їх не викрили, він терпляче сидів у портфелі, поки йшли уроки.

Дівчинка дізнавалася більше про Малюка. Він був дуже грайливим, тому вони часто вигадували рухливі забавки, а у вільний час кошеня спало й було дуже спокійним...

Згодом Мирана виросла, перейшла у старшу школу, у сьомий клас. І ще досі була відмінницею. Кошеня теж піросло, але його досі так і називають – Малюком, бо він майже не змінився. Зробивши домашнє завдання, Мирана запитала у мами:

– Мамо, можна я піду погуляю?

– Ти все домашнє завдання зробила?

– Так.

– Добре, йди, але не запізнюйся на вечерю, – крикнула навздогін мати.

– Які ж спритні, ці діти! – дивувався батько. Він сидів на кухні, читаючи газету.

Через деякий час Мирана була на місці.

– Усім привіт! – радісно сказала Мирана до друзів.

– Привіт! – відповіли хором її нові друзі.

Декілька років тому, гуляючи разом із Малюком, Мирана наткнулася на зубасту собаку, яка сиділа, згорбившись від болю в одній лапці, біля дерева у лісі. З'ясувалось, що собака поранила праву задню лапку й, щоб її ніхто не чіпав і боявся, показувала зуби. Мирана захотіла допомогти їй. Дівчинка підійшла до неї і сказала, що допоможе. Але собака ледве не вкусила її. Тоді на захист подруги вискочив Малюк. Побачивши кошеня, собака здивувалася й повернулася назад. І раптом щось промайнуло в її очах, немов спогад. Собака сказала: «Ти??!!». Але Малюк не розумів її. Мирана запитала: «Ти знаєш Малюка?». Собака через зуби тихо відповіла, що так, й розповіла усе: коли їй було всього лише три місяці, то її мати часто спілкувалася з кішками й котами. Близька знайома народила, тому мати часто приглядала за кошенятами – дітлахами подруги Кішки. І ось одного разу, на спільній прогулянці Кішки і Собаки з їх кошеням і щеням у

лісі, сталася біда. Кошеня спіткнулося й майже впало з краю прірви, але в останню мить Собака схопила кошеня й відкинула, а сама впала у безодню. Кішка спробувала схопити Собаку, але їй це не вдалося.

Оговтавшись від події, кошеня разом з мамою й щеням пішли додому. Щеня перебралося до Кішки й жило разом з ними, але біль все одно залишався, та кожного разу, дивлячись на кошеня, воно згадувало свою маму.

Одного разу до їхнього будинку зайшли волоцюги й побачили щеня, яке було дитям їхньої знайомої, що загинула. Вони знали, що сталося, тому вирішили помститися. Їм здавалося, що саме Кішка та її дитя винні у загибелі Собаки.

Кожна собака нападала одразу ж і, щоб якось урятувати дітей, Кішка сказала, щоб кошеня разом з щеням бігли звідси у безпечне місце, а сама стала оборонятися. Кошеня зі щеням довго вагались, але все ж таки побігли. Однак за ними ув'язались іще кілька собак. Щоб хоч якось урятувати дітей, Кішка пожертвувала своїм життям. Їм вдалося втекти.

Уже перед самим отим безпечним місцем кошеня спіткнулося й впало в яму. Оскільки щеня бігло попереду, воно не помітило цього й побігло далі. Кошеня втратило свідомість.

Прокинувшись, кошеня не пам'ятало нічого. А щеня пішло жити у ліс, там воно ледь не померло, тому що часто хворіло, але кожного разу якось одужувало. Отак і росло на самоті. Останньою краплею стало поранення лапи – тепер не врятуватись.

Ось тоді вони, Мирана та Малюк, і знайшли собаку, яка вже до того часу встигла розчаруватись і занепала духом. Почувши розповідь, дівчинка заплакала, але збралась із силами та переказала історію Малюку. Кошеня було здивоване: «Це ти? Ти? Ти?... Дякую, дякую тобі величезне!!» – через сльози кричав кіт: «Якби не ти, ти, ти врятувала мене! Дякую тобі величезне!». «Але чому?» – запитала собака. «Тому що, якби не ти, мене б, мабуть, і не було зараз. Пам'ятаєш, коли на мене напала собака-волоцюга, ти відкинула її. Й тим паче ти не відріклася від мене, коли ми разом бігли». Малюк усе плакав і плакав. Мирана намагалася заспокоїти його. Побачивши й почувши це, собака теж заплакала. Ці сльози були взаємними, собака пробачила Малюку й вибачилася, той також вибачився. Згодом, коли всі заспокоїлися, Мирана допомогла собаці: вилікувала й запросила жити до себе. На вигляд вона була рудою, з чорними плямами на боках. Очі були чорними й вабливими. Мирана запитала: «Як тебе звати?». Собака попросила дати їй ім'я, бо старе не пам'ятала, тоді дівчинка сказала: «Відтепер тебе зватимуть – Шарлотта.»

Другим новим другом був загадковий заєць. Мирана з Малюком і Шарлоттою зустріли його у полі під час гри в «наздогонялки». Він просто стояв і дивився на них. Помітивши зайця, Мирана трішки злякалася. Виглядав той дивно, мав червоні очі, сам був сіро-білий. Лапки з вухами мали чорні плями. Його червоні очі налякали не тільки Мирану, а й Шарлотту також. Побачивши, що його помітили, заєць заховався у кущах. Дівчинка з друзями

втекли якнайдалі. Наступного разу за ними слідкував заєць уже в іншому місці – у лісі. Коли вони грали у «хованки», вже Малюк помітив, що за ними стежать. Тоді Мирана запитала: «Хто ти? І навіщо за нами стежиш?» Заєць мовчав. «Ти що, оглух!?» – викрикнув дещо по-злому кіт. «Малюк, ти чого?» – здивувалася Мирана, бо раніше не помічала такого в характері друга, і кіт тихо відповів: «Мене дратує і лякає, коли хтось стежить за кимось». Заєць абсолютно спокійно відповів: «Я вчений й цікавлюсь багатьма речами». «І що, і що з того?!» – викрикнув знову кіт. «Та заспокойся вже!» – сказала собака. Мирана запитала: «А ми при чому тут? Навіщо за нами спостерігати, вчений заєць?». «Мене зацікавила ваша дружба і я вирішив поспостерігати за вами,» – відповів заєць. «Так чому ти не подружишся з нами? – усміхнулася дівчинка й додала: Ти станеш нашим другом?» «Добре, я згодний!» – негайно погодився заєць. «А як же тебе звати?» – знову запитала Мирана. «Мене звати Ральф». «Ти всім цікавишся?» «Так!» – завзято відповів Ральф. Після знайомства звірята і дівчинка разом гралися й веселилися...

І сьогодні усі вони планували йти на галявину бавитись. Дорогою Мирана помітила жабу недалеко від озера, бо саме там знаходилася галявина, що подобалася друзям. Дівчина вирішила підійти до неї. Наближаючись, вона побачила, що жаба була поранена, тому Мирана далі не йшла, а побігла. Дівчинка запитала у жаби:

– Що сталося? Де болить?

Та майже втрачала свідомість, та зібралася із силами і сказала:

– На мене напали...будь ласка...допоможи...

– Звісно. Та я ніколи не лікувала жаб. Що робити?

– Там...під деревом...є кільце...кин'ь його в озеро й скажи: «Світ, який поглинув п'тьму, засяє й воцарює, коли сяйво зійде над краями раю земного. Нехай тьма розтане у безодні й з'явиться Сонце».

Мирана, хоч і здивувалась, усе так і зробила. І раптом сталося неймовірне! Усі вони потрапили до гарного й великого палацу.

Дівчинка одразу ж подивилася на жабу, але та сиділа на троні й була повністю здоровою, і поранення десь зникло. Й тоді Мирана запитала:

– Що, що це було? Де ми?

– Ми у Сонячному королівстві, – спокійно відповіла жаба. – Мене звати Аква, що означає вода, тому я можу керувати водою. Цей світ паралельний тому, у якому живеш ти, але якщо поранитись у твоєму світі, то цей тебе немовби лікує – і ти повністю одужуєш. Тут, у нашому королівстві, я – королева й володію великим народом.

– Неймовірно, ми наче у казці. Й усі мешканці, як казкові, – сказала дівчинка, озираючись навколо.

– Та не може бути такого, – заперечив кіт. Малюк, здавалося, зовсім не дивувався, що Мирана вміє розмовляти зі звірятами, а він сам – із людьми.

– Та як ти смієш суперечити королеві?! – вигукнув дивний птах.

– А ти ще хто такий? – здивувався Кіт, дивлячись на це створіння.

– Це Кафр, – представила Аква птаха. – Мій придворний і найкращий друг. Так, виглядає він досить дивно, але Кафр турботливий і обережний. Тому ви можете повністю довіритись йому.

– Я – Мирана, приємно познайомитись, – сказала дівчинка.

– Я – Шарлотта, – представилась собака.

– А це Ральф і Малюк, – додала Шарлотта.

– Так ось як звати нахабу, який неповажно відгукнувся про розумну й найвеличнішу королеву всього королівства.

–Вибачте, – промуркотів Малюк.

–Нічого, – відповіла королева Аква та посміхнулась. – Мирано, прошу тебе, чи не могла б ти допомогти нам. Зараз нашому Сонячному королівству загрожує темрява, яку направляє на нас Скотабі, – це король із темряви. Він повністю з темряви.

– Тобто він безсмертний? – поцікавився Ральф.

– Так, правильно. Але він має одну слабкість.

– Яку ж? – запитала Мирана.

– Скотабі не вмирає від звичайної сили, але він зникне у світлі. Це п'ятий елемент із шести, що існують у світі.

– Який ще такий елемент? – запитала Шарлотта.

– Елементи магії. Адже так? Я правий? – обернувся Ральф до королеви.

– Так. Ти дійсно вчений, Ральфе.

– Якщо я не помиляюсь, бувають елементи води, повітря, землі, вогню, світла й темряви.

– Вірно. Я володію водою, Кафр – повітрям, Лін – землею.

– А Лін – ще хто такий? – знову втрутився в розмову Малюк.

– А, точно, я забула, Лін – це наш найкращий воїн. Кафре, поклич його сюди, будь ласка.

Через декілька хвилин до великого залу увійшов великий горила. Він був дуже яскравим і неймовірно міцним.

– Вітаю вас, мандрівники, – сказав горила.

– Раді знайомству, Ліне, – разом відповіли гості.

– Мене звати Лін. Приємно потоваришувати.

– Приємно познайомитись, я – Мирана, а це – Малюк, Шарлотта й Ральф.

– Так, отже, це наші рятівники. Добре.

– Вирушаємо завтра, як тільки сонце з'явиться. Але спочатку ми дізнаємось, хто з нас якою силою володіє.

– Як? – запитала Мирана. Дівчинка ще не розуміла, що відбувається, і була розгублена і трішки налякана.

– У нас є кристалічна куля. Вона належить, як би не було дивно, черв'ячині, а саме Латері, яка володіє землею.

Усі – і Мирана з друзями, і королева, і Лін, і Кафр – пішли до неї.

– Латеро, ми тут до тебе з рятівника... Я не зрозуміла, що це таке?! Латеро, скільки разів я тобі казала не грати у шахи на робочому місці?! – розсердилася королева.

Латера була черв'ячиня, дуже худенька, тоненька і неймовірно гнучка. Аква розповіла гостям, що гра в шахи настільки захоплює Латеру, що та втрачає почуття часу.

– Акво, рідненька, вибач мене. Я не втрималася через цю спокусу, тим паче й ще страус цей прийшов! Ти краще розкажи, кого ти мені привела? – одразу ж відповіла Латера.

– Тобі пощастило, що у нас гості! Ось знайомся: це Мирана, а це Малюк, Ральф і Шарлотта.

– Угу, угу.

– Допоможи дізнатися про силу, – попросила Аква Латеру.

– Добре, по черзі кладіть руку чи лапу на цей кристал. Першою нехай буде Мирана.

Мирана підійшла до блакитно-синьо-фіолетового кристалу. Він виглядав як космос – нескінченним і приваблюючим. Дівчинка поклала руку на кристал і той одразу ж посвітлішав. Латера швидко сказала:

– Це сила світла! Королево, ви вгадали! Я бачу ще одну силу: Мирана володіє двома елементами. Та про другий скажу згодом. Далі!

Мирана прибрала руку з кристалу. Дівчина була дуже здивована. Далі підійшов Ральф. Він поклав лапу на кристал, але той не змінився.

– На жаль, у тебе немає магічної сили. – сказала Латера, але кристал раптом замиготів.

За мить у кристалі палало багато-багато різнокольорових вогників.

– Ого, це ж унікальний талант – здібність до утворення речей.

– Тобто? – поцікавився заєць.

– Ти здатний до створення абсолютно будь-якого предмета, прочитавши спеціальне закляття.

– Непогано.

– Тепер я, – вигукнув Малюк. Від нетерпіння у нього дрібно тріпотіли вушка та хвостик.

Поклавши лапу на кристал, він почервонів.

– Це означає, що ти володієш вогнем, і при цьому дуже великим, бо куля вкрилася повністю.

– Класно!

Наступною й останньою була Шарлотта.

– Куля стала чисто блакитною, а це означає, що ти володієш водою, як і королева.

– Нічого собі, – здивувалася Шарлотта

– Дякую тобі велике, Латеро. Бувай, і щоб ніяких ігор за працюю! – сказала на прощання Аква. – Кафре, будь ласка, відведи гостей до їх кімнат.

– Добре.

– А як ми повернемося додому? Коли? А як же батьки? – злякалася Мирана.

– Не бійся, коли захочеш, ти можеш прийти до зали, в якій ми з'явилися, і сказати: «Повернення додому». І ти потрапиш назад у свій світ. А за батьків не хвилюйся, у нашому світі час іде не так, як у вашому, тому вони навіть не помітять, що ти була тут.

– Ну ось і добре, – з полегшенням сказала Мирана.

– Завтра зранку я тобі все поясню, а зараз у мене є інші справи, тому бувай.

– Бувай, – попрощалася Мирана.

Пригоди на цьому не завершилися. Пізніше друзі допоможуть подолати темряву, що загрожувала Сонячному королівству. Латера розкаже Мирані про її другу силу. А дівчинка не тільки дізнається таємницю свого батька, а й ...

Та про все це ми напишемо згодом.

